

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

INVERSIÓ DE PAPERS

— Senyor ministre: Els estudiants, constituïts en tribunal d' examens, han acordat concedirli aquesta carabassa. Prèngula y guàrdisela, que ben guanyada la té.

LA JUNTA GENERAL DEL ATENEO

—¿Qué es aixó que hi ha á Llotja, guardia?

—Por el llenguache que usa la machoria, yo supongo que será un meeting de carreters.

HISTORIA DE UNA QÜESTIÓ

Desde 'l 25 de mars en que 'l Sr. López, en defensa de la seva dignitat ofesa, hagué de castigar la insolencia del Sr. Cullaré en la forma que coneixen els nostres lectors, fins al 3 d' abril, en que 'l redactor d' *El Diluvio* intentá pendre venjança, en la forma que relatarém, medfan nou díes justos y cabals. Tot aquest temps li ha sigut neces sari al brau Cullaretas pera tractar de posarse en regla ab els seus amos que l' havían amenassat ab expulsarlo de la redacció si no donava una proba de valentia.

Perque 'ns consta d' una manera positiva que li havían exigit un acte de valor, baix pena de perdre 'l pa de la familia. Aixís ho manifestá ell mateix al dibuixant Sr. Llopart, quan intentá ferlo servir d' intermediari ab el senyor López, ab la peregrina pretensió de designar dos personas per banda que resoluessin la qüestió per medi d' un arbitratje (III). Per lo vist, el brau Cullaretas, pera quedar una mica bé ab els seus amos y salvar els cigrons, que era lo essencial, se contentava ab un' acta, en la qual el Sr. López, compadit de la seva situació apurada, li vingúés á dir poch més ó menos:—«Dispensí y perdoni, senyor Cullaré: els arguments que contra vosté 'm vaig veure obligat á emplear el día 25 de mars quedan totalment retirats: vosté es una persona digníssima.»

Entre un acte de valor y un' acta de satisfacció; entre una solució mascle y una solució femella, l' intrépit redactor d' *El Diluvio* preferia l' última, creyent que li bastaria pera desarmar l' enuig dels seus amos y conservar las vesses.

Entaulant negociacions, aspirava ademés á conseguir un altre resultat, digne de la mónita diluviesca. No una, sino moltas vegadas, *El Nét de D.ª Salvadora*, en l' ardor d' una polémica escandalosa de las que sol armar ab tanta freqüencia, ha vist en perill el seu terrat de vidre, y llavors ha practicat gestions particulars pera contenir la furia del adversari. En aquesta cassos may li falta la intervenció d' un bon amic, que unas vegadas se diu Hurtado y otras vegadas se diu Urrecha. La demanda d' un arbitratje proposada per l' interfecte obeeix sens dupte al càlcul de que *LA ESQUELLA*, al relatar lo succehit el día 25 de mars, al rebatre las baldronadas, las intemperan-

cias y las falsetats ab que *El Diluvio* doná compte de la ocurrencia, no ho fés massa fort. D' aquesta manera, lo que 'l brau Cullaretas perdia com á valent, ho guanyava com á diplomátich.

¶ Pero si 's feu aquest càlcul equivocát, prompte hagué de sortir del seu error. En *LA ESQUELLA* quedá consignada puntual y fidelment la bellaqueria de qui alsa 'l gallo, reb, y fuig cridant: cobart, cobart; de qui, faltant á la veritat, diu que 'l seu agressor s' ha valgut del auxilli d' altres personas; de qui pretén convertir un acte de justa y legítima dignitat en una acció ignoble de *matonisme*.

Per aixó 'l brau Cullaretas, després de la publicació del article «Una explicació» quedava en pitjor situació que avants. *El Nét de D.ª Salvadora* hi hagué un temps que tingué un redactor escupidera; desd' ara anava á tenir un redactor cap de turch. En aquest punt, la por del brau Cullaretas era justificada. Com qu' en aquella casa may se troba al responsable dels agravis que s' infereixen á tort y á dret, el pobre Cullaretas corria perill de quedar convertit per sempre més en el burro dels cops.

Sols per aixó valia la pena de que li conservessin la plassa. Ab un director de palla pera respondre davant dels tribunals de las injurias inferidas als particulars, y ab un redactor destinat á rebre totas las trompadas dels ofesos ¿quí més felis y tranquil que *El Diluvio*?

¶ Pero 'l brau Cullaretas no s' hi podia resignar á que se li estovessin els cigrons per un sistema semblant al que emplean els matalassers pera estovar els matalassos. Li exigían que sigués valent: que si no ho fos, á lo menos procurés semblarho. Y necessitá set díes pera posarse l'arruco.

El passat dissapte feu una comanda als Srs. Hurtado y Busquets (aquest últim cunyat del Sr. Lasarte, actual propietari d' *El Nét de D.ª Salvadora*) pera que anessin á demanar una satisfacció al Sr. López. Tal era, segons sembla, l' encàrrech que 'ls havia conferit el terrible Cullaretas. Pero considerant sens dupte 'ls punts que cala 'l seu representant en aquestas materias, no volgueren exposarlo á que, arribat el cas, hagués de ser valent per forsa. Del camp del honor al camp del humor no hi ha més que duas lletres de diferencia. Si 'ls Srs. Hurtado y Busquets reberen l' encàrrech d' actuar de padrins, hem de confes-

ABRIL

sar que ho feren en l'acceptació més pacífica de la paraula, procedint com a verídics padrins de batejar ó de confirmar, en pro d'una criatura.

En forma sempre correcta s'limitaren a tractar de obtenir una solució que deixés en el millor lloch possible al seu atortolat fillol. Sentíem tenir de consignar que un lletrat tan expert y hábil com el Sr. Hurtado no trobés una manera mitj acceptable, no d'encarrilar, de plantegar sinquera una qüestió com la que motivava la seva visita. Bé es veritat que la tal qüestió, lo mateix en el fons qu' en la forma, no podia ser més irregular... perquè ¿cóm posar nosaltres en bon lloch als qu' en tan mal lloch s' han col·locat a sí mateixos? Exponenteament no hi havia medi decorós de fer-ho, com els que ho pretenían no comensessin per reconèixer noblement que cometeren una solemne impertinència al infernir a gràt scient y per segona vegada un perjudici agraui. Y per imposició molt menys... si bé ns cal confessar que ni'l Sr. Hurtado, ni'l Sr. Busquets mostraren la més petita ombra d'imposició, ni tan sols de petulancia.

Resultat de la entrevista: que'l valerosíssim Cullareta quedà en la situació mateixa en que s' trobava, y que *El Diluvio* mantenía la seva llibertat d'acció. ¡Enhorabona! No podrà dir may *El Diluvio* ni ningú que La Esquella haja posat trabas a n'aquesta llibertat, en tant que qui n' fassi us, estigui a las resultancias.

Y en efecte: el *Nét de D.ª Salvadora* va ferne us en l'edició immediata, arremetent contra'l Sr. López, y contra 'la seus periódichs, y contra 'la seus negocis editorials y fins contra el seu estil gramatical, ab un sens fi de infuadas incongruències, ab frases del bon gust y la cultura que caracterisa a tan distingida publicació y fins ab conceptes jassombrians ab conceptes enmatellevats.

Se veu que *El Diluvio* ha agotat ab nosaltres el seu repertori de vituperis, que aquesta vegada haja hagut d'anar a provehir-se de projectils fora dels seus arsenals. ¿Y shont va anar? Ell mateix ho proclamava en la primera ratlla de la seva diatriba: va anar a sumergir-se en el clavegueró asquerós de la gent de bé, pactant ab ell (era lo que ns faltava veure) una especie d'aliança ofensiva y defensiva contra La Esquella. ¡La claveguera y'l clavegueró al últim s' han trobat! Ara si que podem dir: «Deu els cria y ells s'ajuntan.»

Avuy que tan amichs s' han fet y tan disposats se mostran a prestar-se mutua ajuda, no estarà de més recomenar a *El Diluvio* que furgui y remeni en el clavegueró, y no li será difícil trobar entre'l munt d' asquerositats que l' embussan, els carinyosos piropos que dirigí un día a Mossén Pere, al mateix Cullareta y a casi tots els redactors del *Nét de D.ª Salvadora*. Per rigorós torn poden aquests tombar-se sobre la casta otomana que decora la seva redacció y anarse recreant en la lectura de aquelles clásicas páginas, cobrant forsa, energia y dignitat, dignitat sobre tot, per emprendre y sostenir las sevas campanyas moralisadoras.

Per lo que toca a nosaltres estém á prou altura pera que puguin arribarhi las grapsadas de llot del clavegueró, per més que quins las disparin alguin els *Nets de D.ª Salvadora*. No ns tocarán pas, y

en cambi ells s' acabarán d'embrutar las mans.

Tothom ens coneix, y farà feyna inútil qui tracti d'enagenarnos el favor del públich ab astucias ridículas de botigueret gelós, envejós y tronat. Si aquells a qui no deixém dormir tinguessin coneixement de la tirada de nostres senmanaris, que deixa molt enrera la dels seus paperots infamatoris, veurían que la guerra desesperada que ns han fet, més ha servit per enfortirnos que per debilitarnos.

Pero no hem de fer ponderacions de botiguer que no escauen a la nostra dignitat. Nasquerem honradament, ab els nostres propis recursos y sense tenir que acudir als fondos de societat de crédit més ó menos salvadoras que tiraren per portas y sumiren en la miseria a centenars de famílies. Ab honrades hem viscut sempre, del nostre treball exclusivament, ab el cap dret y'l cor net, sense que may ens haja sigut necessari sostenir propietaris de palla, per eludir determinadas responsabilitats judicials de carácter pecuniari. Y si haguessim de morir—que n' estém molt lluny—honradament sucumbiríam, resignats ab la nostra sort, y sense que s' hagués donat may el cas entre nosaltres, de haver recullit una herencia, ab més ó menos habilitat preparada, pera tspar una insolventia póstuma.

¿Pot dirho tothom aixís?

Quisgui confrare que prengui candela.

Y ara aném ja a relatar lo ocorregut la nit del dilluns, que será eternament memorable en els anys diluvieschs. Molt ha tardat l' heroich Cullareta a decantarse pel cantó de la bravesa; molt li ha costat de rompre la dura closca del ou; pero al últim hem de reconèixer y proclamar que n' ha sortit fet un héroe d' epopeya, tan gran, tan admirable, tan asombros, que sols ell mateix es digne de cantar sas propias hassanyas, conforme va ferho dimars en las páginas d' *El Diluvio*, ab una modestia, un comediment, y sobre tot ab un amor a la veritat, que li asseguran per in eternum no ja la plasa de simple redactor, que tenia en perill, sino la de Director del célebre *Nét de D.ª Salvadora*. Ja cal que'l pobre Mossén Pere posi la barba en remull. Es impossible que pugui conservar per molt temps la direcció d' *El Diluvio*, a no ser que també s' decideixi cap a sas vellesas a decantarse pel cantó de la valentia. Al *Diluvio* necessitan valents. No ho perdi de vista y tingui per segur que'l brau Cullareta, aquest nou Sigfrid del periodisme, barceloní, acabarà per desbancarlo.

Per suposito, que'l cant heroich que s' dedica a sí mateix l' autor de la extraordinaria hassanya del carrer de Pelayo, l' degué escriure gratante'l cos, perquè més d' una n' va rebre, quan tractà d' anar per llana, en la forma que aném a relatar.

Sortí de casa seva'l Sr. López, a tres quartas de deu de la nit, com té per costum tots els dies, dirigint-se, després de sopar, al seu establiment. Per pura casualitat, cosa que no succeheix de cada cent nits, una, anava acompanyat del Sr. Roca y Roca, que viu a no molta distancia del seu domicili. El Sr. López portava, com té per hábit, un bastó de passeig; el Sr. Roca anava ab las mans completament lliures. Al sortir de la Granvia atravessaren diagonalment la

Temps de brisas, temps d'olors, mes de glórias, mes d'amors.

Plassa de la "Universitat," guanyant l'acera per davant del cafè que porta'l nom de la Plassa, y anaren seguint pel carrer de Pelayo, conversant y sense recelar res. Al trobarse uns vinticinch ó trenta passos més enllà del cafè, quatre galifardeus, entre 'ls quals s'hi contava l'heroich Cullareta, ab el bastó aliat, per darrera, sense donar ni una veu, atacaren al Sr. López, descarregantli un cop sobre'l sombrero. El Sr. López se girà contra ells, embestintlos y repartint bastonades, fins arribar davant del cafè de la Universitat. El bastó se li esmunyí de las mans al rebotre sobre'l cos de un dels agressors. Y quan per continuar la defensa de la seva persona s'havia apoderat de una cadira del cafè, se trobà ab que aquells quatre valents havian desaparegut com si se 'ls hagués tragat la terra. Y fugiren tan esparverats, tan fora de tino que un d'ells derribà á una pobre dona qu' exhalà grans crits, y fugí sense detenirse á alçarla de terra, en compliment de un deber humanitari.

Aixís es com se portaren el terrible Cullareta y 'ls tres valents de lloguer presos al seu servey ab l'encàrrec de agredir á un home, de nit, per l'esquena, sobtadament y sense prevenirlo. Els agressors, essent quatre com eran, fins essent dos, com preten l'heroich de las hasanyas, podían haver descalabrat al Sr. López, tal fou la forma repentina, premeditada y aleveosa de l'agressió. Afortunadament l'únic que rebé dany fou el sombrero. Tres duros pel sombrero.

El cant ditirambic qu'en llavor de la seva improvisada valentia suscitigué en *El Diluvio* l'bravíssim Cullareta, es un teixit d'embusterías. Poden respondre de la veritat de la nostra versió las personas que presenciaren el fet, que durà apenas un ters de minut y, entre ells el dueny del cafè. Si l'entrépit Cullareta tracta de continuar exercint de *maón*, que no ho creyém, serà precís qu'en lo suc essiu augmenti la seva companyia ab la de un notari, que dongui fe de la sens grans expleta. No fos cas que 's perdessin pa a l'Historia.

Menteix quan diu que'l Sr. Roca y Roca portava bastó. D'haverne portat, hauria complert, com sab cumplir en tots els cassos de la vida, ab el seu deber. Menteix igualment quan diu que sols anava ab ell un company de redacció: els agressors, á més d'ell, eran tres, y tots tres de mala fatxa, pero cobarts com ell. Menteix quan afirma que va cridar al Sr. López pera que se li girés de cara, essent aixís que'l primer avís que li donà sigué un cop sobre'l barret l'únic que alcançà'l senyor López. Y per consegüent menteix quan insinúa que va deixar el fet poch menos que un *Ecce Homo* (1).

(1) No ha d'extranyar á ningú que tractém d'embustero al farsant Cullareta, quan s'hi tracta á sí mateix en el següent paràgraf de la seva ressenya:

«Dejé pasar los vericuetos que ofrecen los jardines y plaza de la Universidad para agredirle, y cuando los dos sujetos embocaron la calle de Pelayo alejé á mi compañero á bastante distancia y, dirigiéndome á la pareja, llamé á López por su nombre. Se volvió éste, y cuando le tuve en frente le descaragué un garrote donde radica toda su savia intelectual, en su inmenso cogote.»

De testimoni de alguna de las sevas embusterías, y testimoni irrecusable, pot servir el Sr. Hurtado. A *Eldorado* l'trobà'l Sr. Roca y Roca, que anà al teatro á veure l'estreno de *L'adversario*. D'quí'l Sr. Hurtado: «Portava bastó'l Sr. Roca y Roca? Terminada la funció, sortiren junta, y parlant del fet arribaren al siti mateix abont aquest havia ocorregut. Per cert que'l Sr. Hurtado manifestà'l concepte que com á valent li mereixia en Cullareta. Lo menos que digué es que creya que'l havian inflat. Mentres en aixó estavan el Sr. Hurtado y'l Sr. Roca, volgué la casualitat que passés per allí el senyor López, que anava á retiro. El Sr. Hurtado'l va veure, hi va parlar. Digui ab tota llealtat: ¿va observar en ell cap sintoma de que hagués suferit la més mínima alteració, no sols la integritat de la seva persona, sino la tranquil·litat del seu esperit?»

Probablement en aquells mateixos instants, el seu fillot, gràntase'l cos adolorit, estaria escrivint las sevas propies hasanyas, á falta d'altre cronista que pogués ferho; perque 'ls tres galifardeus que l'acompanyavan no deuen saber de lletra. La seva valentia està consagrada per ell mateix. ¡Honor als valents modestos, sobris y comedits!

Si'l *Diluvio* està satisfet del intrépit Cullareta, nosaltres també. Ja pot conservarli la plassa de redac or vital: se'l ha guanyada dos vegades y sempre de igual manera: ab las camias y ab la llengua.

Y si no'n té prou ab otorgarli la ventajeta material de la conservació dels cigrans de la familia y vol afavorirlo ab una distinció honorífica, pot crear l'ordre del *Mérit rufianesch* y concedirli la primera creu.

Aixís quan tothom el vegi venir, li obrirà carrer, exclamant:

—Aquí passa el tremebundo Cullareta, flor dels valents, desbravador de la gramática castellana y honor y gloria del *Net de D.ª Salvadora*.

GEOMETRÍA

Un mocador de seda'm vas deixar perque feya molt fret aquella nit, et vas sulfurar molt quan decidit al cap d'un xich de temps te'l vaig tornar.

Un dia una paraula't feu cremar, un dia't vas cremar pel meu vestit, un dia perque't vaig parlar del lilit també fins dalt de tot te vas posar.

Em renyas si al trobar-te no't dich res, rondinas si't saludo ab compliments, un dia'm vas renyar sens més ni més per fé una mica tart, molts poch moments.

De manera que l'imponderable Cullareta ha trobat el sistema de descarregar una garrotada sobre'l clatell de un home qu'està girat de cara. D'aquest mateix tamanyo son totes las guatlías que li surten del cap al heroich impávit de la epopeya diluviesca.

O ELS EXTREMS SE TOCAN

¿Encare no compréns que jo y tú, Agnés,
som dugas ratllas llargas, divergents?

J. COSTA POMÉS

Solemnitats còmicas

¡Quina llástima que 'l senyor Lluch no estigui més gras, no sigui més nano y no gastí unas patillas ben espessas y ben pentinadas!

Creguim que, transformat aixís, ens resultaria una parodia de 'n Rius y Taulet, que n' hi hauria per llogarhi cadiras.

Perque, mirinse'l pel cantó que vulguin, lo únich que á don Gabriel li falta pera quedar convertit en un segón marqués de Olérdola es la semblansa física. En lo demés, ni una gota y un'altra gota. Els mateixos gustos, las mateixas aficcions, la mateixa tendencia á la exhibició y, sobre tot, la mateixa mania de la *solemnitat*.

A deixar lo fer á n' ell, tot ho solemnizaria. L' arribada d' un personatge, la terminació d' un empedrat, l' obertura d' una cloaca, l' aprobació d' uns planos que no han de servir per res... tot lo que, vingués ó no vingués á tom, pogués donarli ocasió pera fer sortir al carrer la russia vestida de gala y motin pera passejarse una estona en cotxe descubert per entre las apretadas filas dels admirats ciutadans barcelonins.

Pero lo que últimament se li ha ocorregut ab l' assumpte del carro, es ja lo que 'ls francesos ne diuen *le comble*.

¿No la saben l' historia?

No han vist res més solemnemente graciós.

En vista del deplorable aspecte que 'ls carros dels escombriayres ofereixen y cumplint un acort del Ajuntament, l' arquitecte municipal trassa un projecte de carro modelo, y quan el constructor el té ja llest, el presenta al arcalde.

—Senyor Lluch, aquí té 'l nou carro pera las escombriayres. ¿Li sembla bé?

—¡Ja ho crech!

—¿Veus? Es de ferro. Estirant aixó, queda oberta la tapa...

—¡Magnífich!

—Y deixant anar alló, queda herméticamente tancat.

—¡Admirable!

Y sense pendre's la molestia de meditarho siquera un parell de minuts, exclama ple d' entusiasme:

—Aquest carro no 's pot posar en circulació aixís com aixís; es precis inaugurar lo d' una manera solemne.—

¿Per qué? El senyor arcalde no ho ha explicat, pero segurament deu ser... perque sí.

O tal vegada será perque s' haurá fet aquesta reflexió:

—Italia y Suïssa han inaugurat el túnel del Simplón... ¿Quia inconvenient hi ha d haver en que nosaltres, dintre de la nostra modesta esfera, ja que no podém inaugurar un túnel, inaugurém un carro?...

¿Que un carro no es un túnel? No hi fa res. Tot dependrà de la solemnitat que donguém al acte de la primera sortida.

Y la *solemne* inauguració del carro de las escombriayres ha quedat decretada.

Que m' escalibin si atino en qué pot consistir la tal solemnitat, ni cómo s' ho arreglará l' arcalde de real ordre pera que lo qu' ell pretén que sigui un acte serio no resulti una moixiganga ridícula.

¿Intentará potser celebrar una sessió al Saló de Cent, ab asistencia del carro y de tots els escombriayres de la Creu Coberta?

¿Tractará de convocar un certamen literari, oferint premis als poetas que millor cantin las excelencias del sistema inodoro y la superioritat de las portas de ferro sobre las estoras de lance?

¿Projectará tal vegada invitar á la inauguració als arcaldes de tot Catalunya pera que s' extassihi davant de las sevas estupendas iniciativas?

¡Quí sab! D' un temperament tan solemne y tan teatral com don Gabriel se 'n pot esperar qualsevol cosa.

Signi lo que signi, no deurém tardar gayre en saberho.

¡Que la Verge del Pilar de Zaragoza, per agraïment á n' alló de la vara, l' il·luminí!

A. MARCH

PRINCIPAL

Nuestra juventud de 'n Cepús es un' obra nova que s' está representant á París ab un éxit extraordinari. S' ha

PATINANT

deagrabirál' empresa del senyor Palencia l' haverla donada á conèixer tan prompte. La producció s' ho mereix, y l' públich aixís ho ha reconegut ab els seus aplausos.

Capús es un digne continuador de Dumas fill; menos brillant en la frase, pero tant intencionat com ell en el desarrollo de la tesis, y sobre tot, molt mes actualista.

En *Nuestra juventud* planteja 'l cas d' una dona casada y sense fills qu' está á punt de caure, víctima del tedi, y que á la fi's rehabilita adoptant resoltament á una filla natural del seu merit. Al efecte, afronta ab valentia tots els prejudicis socials, y venç tots els obstacles familiars oposats á sa generosa pretensió.

L' obra té un sens fi de escenas hermosas, admirablement conduhidas y desarrolladas, y apareix coronada ab un desenllas enternidor.

El desempenyo molt acceptable, distingintse de una manera especial la Srta. Blanco, que deu reputarse avuy com la primera dameta ingénua del teatro castellá.

ROMEA

¡Tóquila, Sr. Creubet! Escriure dos obras y alcançar dos éxits, l' últim si cab superior al primer.

—He caygut, bellas amigas!...
—¡Cóm ho farém!
No sempre hem de ser nosaltras
las que cayguém.

otorga en qui tal consegueix, la consideració envajable de autor no ja sols d'esperances legítimes, sino de positives realitats.

Claror de posta es un drama en un acte que casi no té pero. L'assumpte, magistralment condensat, se desenvolupa ab naturalitat pasmosa, produint ab sa mateixa senzillesa una intensitat d'efecte extraordinària. Pocas obres hem vist qu'en aquest punt l'aventatjin. El públic entra en l'acció plé d'emoció vivíssima.

Indubtablement l'autor, enemich d'improvisar, concebeix y elabora pacientment y á tota consciència, y es de justícia dir que si s'ha d'esforçar, ningú com ell sab amagar l'esforç. Així, aquell tros de vida que presenta, aquella verdadera y gran tragedia de caràcter domèstic, adquireix la palpitació, el color y l'rellen de la verdadera realitat, depurada per un art superior.

El teatro català pot enorgullir-se de possehir una nova y rica joia... y lo que val més, un autor nou, consagrat ja per dos grans èxits d'aquells que fan una reputació.

En la execució de *Claror de posta* se distingiren la major part dels actors, encare que algú—el Sr. Codina, pera ser més clara—hauria de recordarse tot lo menos possible de que fa comedia. Molt bé la Sra. Llorente, admirable la Srta. Morera, y en bon lloch tant el Sr. Rojas com el Sr. Barbosa, com també l Sr. Daroki.

A n'aquesta classe de produccions, serias, valiosas y sinceras, deuria otorgar la preferència, ja que no la exclusiva, la Direcció del Teatro català pera ferse digna del títol que ostenta.

NOVETATS

Un eco dels concerts del pianista Sañer.

—Es el Kuroki dels pianistas.

En efecte, per la fatxa es un japonès fet y pastat, y per la manera de tocar el piano un valent y un triomfador.

Dimars se donà l'primer concert Lamoureux. La màgica batuta d'en Chevillard actuant sobre una orquestra homogènia y equilibrada, com la que més pugui serho feu maravillas d'execució agermanant el primor, la justesa y l'entiment artístic. Sembla impossible la perfecta fusió de tants elements y l'esbatech uniforme de tantes ànimes! Totes las pessas del escullidíssim programa foren aplaudidas ab gran entusiasme. Pera calmar el deliri del públic fou repetit el deliciós *Allegretto scherzando* de la octava sinfonia de Beethoven.

En el concert del dimecres, compost també de un programa escullidíssim, se renovaren en cada pessas las ovacions de la nit anterior.

¡Qué trist es que á Barcelona, per falta de disciplina artística de protecció oficial o qui sab si també d'esperit colectiu, ab tot y contant un número tan regular de professors escullits, no s'hagi arribat á organitzar sòlidament una orquestra de primera que segueixi las petjadas de la de Lamoureux ó de la berlina. Tantes quantas vegades s'ha procurat realisarho, ha fracassat la tentativa! La desgracia ens persegueix tant en art com en tot lo demés.

CATALUNYA

La encisadora Mariani, el concienut Paladini y tot el personal de la companyia de que forman part, han renovat á Barcelona una vegada més las fruicions artísticas que proporciona una execució qu'en molts conceptes pot citarse com á model.

Ja no son els consabuts *duecenti* ls parroquians de la troupe italiana: el teatro s'omple tot sovint, y no n'vulguin més d'interés, d'atenció y d'aplausos per la part del públic.

Dimars s'efectuà l'primer estreno de la temporada ab *L'adversario*, d'en Capus y Aréne. Rigurosament l'obra no era nova pels qui l'estiu passat la vegerem representar per la companyia de la Pino.

Els italians li donaren una interpretació exuberant de vida y plena de color y de rellén, sense perdre may de vista las exigencias de la naturalitat més pura. Lo que fan no es representar un' obra; es viure-la.

També en ells tenen alguns cosa que aprendre, sino tots, alguns de nostres actors, que quan pretenen expressar ab vehemencia sembla que cantin, y quan volen parlar ab naturalitat, sembla que resin. Generalment treballan com uns automatas, com si al reproduir un tipo, l'encarnació del mateix, no 'ls hi sortís de dintre.

N. N. N.

LAS OBRAS CORPORALS

V. — RESCATAR ALS CAPTIVS

Volguts confreres y germans meus:

Totas las biblias y tots els Deus, desde 'ls catòlics fins als jueus (podéu pujarhi ben bé de peus) tenen per obra de caritat, de gran influencia contra el pecat, rescatat als pobres que ha captivat ab sas cadenas la humanitat. ¡Oh, quina pena fan els captius ab sos clams fondos tan afflictius! Per poch que 'n fossiu, de compassius, vos desviuríau per aquests vius. El gran Stoessel, el coronel, Pujol, en Tófol Colón y aquell señor Cervantes á Don Miguel que fué cautivo també en Argel; tots us podrien donar rahó de si al estaro s'hi dona bó. ¡No 'n feu la proba, germans meus, no; y que us ne guardi Nostre Senyor! El captiveri dels catalans y dels bohemis y dels normands, dels irlandesos y... els capellans ¡quin captiveri més gran, germans! Quan una monja fuig del convent, noranta voltes de cada cent, es per la culpa d'aquest jovent que li rescata l'enteniment. ¡Oh, quin escàndol, quin diàbarat! — diu allavors la societat — ¡Una enclaustrada que s'ha escapat! ¡Una monja que fuig del plat! L'amor rescata, si tant convé fins las captivas que Deu reté... ¡Don Juan Tenorio va fer molt bé fent ab la monja lo que va fé!

FRA NOI

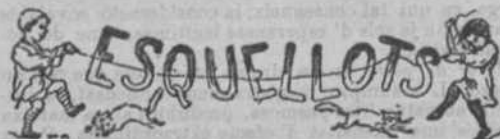

CENTENARI DEL QUIXOT

Concurs festiu de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Llista de las composicions rebudas

1. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Barcelona es bona si la bossa sona. — 2. Don Quixot a la Ciutat dels Comtes. Lema: Archivo de la cortesia. — 3. Don Quixot en Barcelona. Lema: ¡Diga! ¡lo al! — 4. Dibuix. Lema: Nades las mures, etc. — 5. Dibuix. Lema: ¡Donèlli aygua! — 6. Sancho Panxa, Consell d'Espanya. Lema: Tant aquí com al Masnou... — 7. Sancho, Governador. Lema: Hany més mal en la aldehuela que en suena. — 8. Sancho Panxa en el Govern civil. Lema: ¡Me acuerdo home! — 9. Don Quixot de Vallesca. Lema: ¡En Koca Guinarda era 'n Perot lo lladre! — 10. ¡Pobre Quixot, hont t'has ficat! Lema: ¡Visca Catalunya! — 11. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Hostes vingueren... — 12. Dibuix. (Sense lema). — 13. Don Quixot en la Barcelona actual. Lema: Cent pessetas. — 14. Sancho Panxa, Governador. Lema: ¡Ya sé quén d'est! — 15. Don Quixot a Barcelona. Lema: En un lugar del Ensaucho... — 16. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: No te cieque la pasión propia en la causa agena. — 17. ¡Sancho Panxa! Lema: ¡Va caure! — 18. En Sancho Panxa, Governador de Canprosa. Lema: Al buen callar llaman Gonzáles Rothwos. — 19. El pare de Sanchica. Lema: ¡Pobre home! — 20. Don Quixot en la Barcelona actual. Lema: ¡Via fora! — 21. Don Quixot del Pla del Os. Lema: Don, Patria, Rey y aygua calenta. — 22. Sancho Panxa al Pla de Palacio. Lema: Yo os juro a fe de pobre hombre, que más estoy para bizmas que para pláticas. — 23. Dibuix. Lema: Molins de vent a duro el cent. — 24. Sancho Panxa Excelentísim senyor. Lema: ¡Ayn hay patria, Veremundol! — 25. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: ¡H de pu! — 26. Don Quixot Catalánista. Lema: ¡Bon cop de fals! — 27. Sancho Panxa Contenta. Lema: ¡Quin governador! — 28. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Mutata en pp. — 29. Sancho Panxa, Governador civil. Lema: Si no se dejan ver, déjanse sentir, dijo Sancho; si no diganlo mis espaldas. — 30. Don Quixot en Barcelona. (Dibuix). Lema: Quixotisme. — 31. Don Quixot ha resucitat. Lema: De més verdas se 'n maduran. — 32. Sancho Panxa al Govern civil. Lema: Barataria bis. — 33. Quixoteries. Lema: ¡Vingan octavas reales! — 34. En Sancho refraner. Lema: Quitna vinya, això de la Higienel. — 35. Dibuix. Lema: Tot podria ser. — 36. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: El buen gobernador, la pluma quebrada y en casa. — 37. Sancho Panxa, amo de Barcelona. Lema: Benvinent sia. — 38. Sancho Panxa, Governador de la insula barcelonina. Lema: Seguidillos. — 39. Don Quixot de la Manxa. Lema: ¡Gloria a Cervantes! — 40. El Quixot y la Dolceua. Lema: ¡Dónde estás, señora mía, que no te duele mi mal? — 41. Dibuix. Lema: ¡Válame Dios! — 42. Sancho Panxa de la Manxa, qui governa els dits. — 43. Sancho Panxa. Cent pessetas fan vint duros. — 44. Don Quixot en la Barcelona moderna. Lema: Ramblejant. — 45. ¡Salve Don Quixot! Lema: ¡Hoss-mal! — 46. L'automòbil de 'n Sancho. Lema: Quien busca el peligro, perece en él. — 47. Sancho Panxa, barceloni. Lema: ¡L'overa poverta del catalán! — 48. Dibuix. Lema: Samatruquis. — 49. Sancho Panxa al frnt del Govern civil. Lema: ¡Volta'li! — 50. En Sancho Panxa, governador. Lema: de la insula... qué diñi... de la insula barcelonina. — 51. Don Quixot en Barcelona. Epoca present. Lema: Tnyo hasta la muerte. — 52. Don Quixot de la Manxa en Barcelona. (Sense lema). — 53. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Altra feyna hi ha que ballar ab elásticos. — 54. Després de tres segles. Lema: La cort dels g-nils amors torna a abraçar-te. — 55. Goigs en alabansa a Sancho Panxa (a) el Lluch. Batlle, Governador de Barcelona. Lema: ¡Metreta! — 56. Sancho Panxa a Barcelona. Any mil noucents cinch. Lema: ¡Cent cinquanta versos!... Si que res de nos podré di. — 57. Visita de Don Quixot de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: ¡Heliogablosi. — 58. Dibuix. Lema: Siempre. Sancho, lo he oído decir, que el hacer bien a villanos es echar agua en la mar. — 59. Entrada del Quixote en Barcelona. (Sense lema). — 60. Dibuix. Lema: ¡Descortés caballero; así parece tomaros con quien defenderse no puede. — 61. Don Quixot i * part). — 62. Sancho, Governador Boreto de trasplantació al sigle xx. Lema: Anacronisme. — 63. Don Quixot a Barcelona. Fantasia en prosa. Lema: ¡Jo t'he flet. — 64. Visita de Don Quixot de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: No hi ha temps que no torni. — 65. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: ¡Romanos? — 66. Dibuix. Lema: Fiat lux. — 67. Visita de Don Quixot de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: Quixotisme, Panxisme y Companyia. — 68. Dibuix. Lema: Finis Coronat Opus. — 69. Sancho Panxa, governador de Barcelona. Lema: ¡Visca l'amor lliure! — 70. Dibuix. Lema: Se m'ha acabat el temps. — 71. Dibuix. Lema: Verge del Pilar, deume una ajuda! — 72. Dibuix. Lema: El derribo definitiu del Caralelo. — 73. Lo Govern d'en Sancho Panxa. Lema: Un somni.

Donem las gracias més cordials a totes las personas que ab motiu de la villana agressió del carrer de Pelayo, tan contraproduhent pels que la cometeren, ens han dirigit expressivas cartas d'oferta y solidaritat, unint els seus vots als moltíssims que personalment s'han format en la redacció de aquest senmanari.

Perdonin els que 'ns han escrit si per falta de temps no 'ls contestem individualment.

Pero consti que a tots per un igual agraïm l'interés que han demostrat per nosaltres, y dispénsin-nos si no podem acceptar el noble concurs que 'ns ofereixen. Tractantse de certa classe d'enemichs no es necessari.

¡Bé pels estudiants!

Aquesta vegada s'han unit sense distinció de idees ni de tendencias, y aquesta hermosa compacitat fa la seva forsa.

Si s'han proposat, com sembla, donar una bona

llissó al Ministre de Instrucció pública, estém segurs que ho conseguirán.

La qüestió en mal hora plantejada pel Sr. La Cier-va afecta de una manera directa a la llibertat d'ensenyansa y recau principalment en perjudici dels escolars qu'estudian lliurement.

Es una injusticia coartar sas iniciatives, no permetent que cursin determinadas asignaturas de un grupo, cas de no haver aprobat totes las del grupo anterior.

¿Qué n'ha de fer el ministre, si es que las saben?

FESTAS CÍVICAS.—2 d' Abril de 1905

Acte del descobriment de la plada que desde ara dona el nom de LESSEPS a l'antigua plassa dels Josepets.

SOL D' ABRIL

—Apa, apa, fora a brichs!

FILOSOFIA TABERNERESCA

TABERNA N.º 1

—¡Ay, Llorenç! Se'm figura que si no plou aviat, s'assecarán las vinyas y us quedareu sense vi.

—No passeu ansia... ¡Mientras no s'assequi'l pou que tinc allí al pati!...

y están en situació de acreditarho degudament en els exámens?

Pero 'l Sr. La Cierva ha ficat la banya en un forat y li costará molt de tréurela. Son massa complicadas las banyas dels ciervos pera que al enganxarse, 's puguin bellugar ab desahogo.

De la solidaritat escolar, tan dignament manifestada ab energia pero sense desordres, ab rahóns, pero sense esbalots, ne participa, segons sembla, tot el claustre universitari.

Ha fracassat per complert el propòsit del ministre de fer perdre curs als estudiants en *huelga*, que aquesta vegada son tots els d' Espanya. Qui ha perdut si no 'l curs, el temps y 'l plet, es el ministre. Volia actuar de rey Herodes y ha actuat de ignorant infant.

¿Qui vol comprar una cartera foradada?

Vostés no saben ni poden presumir la importancia y trascendencia de ciertas resolucions que á primera vista sembla que no van enlloch.

¿Saben de qué depén l' independencia de Catalunya? Senzillament, de que la Junta del Ateneo compri la casa del Sr. Parellada.

D' aquí l' empenyo dels companys de causa, socis del Ateneo, en atropellarho tot, á truco d' adquirir aquella finca.

«El sol de la independencia catalana s' alsarà resplandent del tétich carreró de 'n Bot.»

Aixís ho escrigué Zaratustra.

De la mateixa manera el sentiment catòlich de la capital de Catalunya está íntimament enllassat no ab las festas de la Sennana Santa, sino ab la cessació absoluta de tot el moviment rodat durant la tarde del Dijous y el matí del Divendres sants.

Aixís ho ha declarat el concili de bisbes de levita de l' ordre dels perdigots que tenen el seu assiento en la Casa Gran. Al intent de europeisar en aquest punt á Barcelona, s' han posat fets unas furias, saccejant en totas direccions els sal-passers empapats de verí.

Convé tractar ab la deguda serenitat un assumpto que tant interessa á Barcelona, á la gran, á l' extensíssima ciutat dels nostres días, tan distinta de lo que fou fins á mitjans del passat sigle, quan vivia raquíticament opressa pel cinturó de las murallas.

Llavoras se comprén qu' en els dos días de Sennana Santa cessés tot moviment, que per altra part no era gayre considerable, prenent Barcelona l' aspecte inanimat de una ciutat morta.

¿Pero avuy?... Avuy en que las distancias son tan enormes y las necessitats de la població tan grans y imperiosas, avuy, el mer fet de intentarho, constitueix un abús intolerable.

De la paralísació de tranvías y cotxes durant 24 horas, ne poden sobrevenir irreparables perjudicis. ¿Per ventura 'l Dijous y 'l Divendres sants no naixen criaturas? ¿Acás en semblants días el pobres malalts no han menester el ausilis facultatiu?

Y per altra part ¿l' anar en cotxe es un pecat mortal? Donchs els catòlics que aixís opinin haurán de reconéixer que á Barcelona s' está pecant terriblement durant 365 días del any. ¡Vaya una ridicleusa!

A mí 'm sembla, pel contrari, que l' anar en cotxe durant l' exposició dels sagraris, facilitaria 'l medi

cómodo de visitarlos, á moltes personas xacrosas que no poden ferho pel seu propi pen.

Pero encare que no fos aixís: es sempre una imposició odiosa privar en un dia determinat al ciutadà creient ó incrédul, d'utilitzar el medi de locomoció que tingui per convenient y necessari.

La lley del descans dominical, feta ab el concurs directe de un gran número de prelats, circumscriu el descans al diumenje exclusivament. De manera, que á tenor de la Lley, el Dijous y 'l Divendres sants, no sols se pot anar en cotxe, sino que fins se pot treballar.

En aquest punt las prescripcions de las Ordenanzas municipales han sigut anuladas per la Lley.

Queda únicament la part pintoresca. Pero aquesta no té cap importancia.

Si 'ls que invocan las vellas costums, que las corrents del progrés modifcan ó avassallen, s'empenyan en viure com en els temps de la picó, allá ells; pero guárdinse de imposar-se als que s'conformen gustosos ab las exigencias dels temps moderns.

Y si volen rabejarse ab amplitut, ubriquantee ab l'olor idilíaca de la farigola, vágisse'n á la montanya á fer vida de perdigots silvestres.

Diuen que *La Renaixensa* está á punt d'anarse'n al altre barri.

No ha volgut embolicarse ab els cacichs de la política perdigotaire, ni ab els burgesos dels pinsans, y ara 'n sofreix las conseqüencias.

L'únic consol que 'ls quedarà als executors testamentaris del vell periódich será 'l de anarlo á enterrar al peu del Pi de las Tres branques.

Els vells de l'Iglesias, traduht ab castellá ha tingut á Madrid un éxit

colossal. Era d'esperar. Las obras que valen se fan valer en totas las llenguas.

Durant la representació no s'escoltá més que una protesta contra 'ls que aplaudian, protesta que parí de un tal Sr. Zayas, jove diplomátich.

Zayas ab zeda... ó faldillas de seda. Ab un xich més el públich las hi aixeca.

Una mala noticia.

Els forners han pujat el pa la friolera de set cén-tima el kilo.

—¿Els forners de Barcelona?

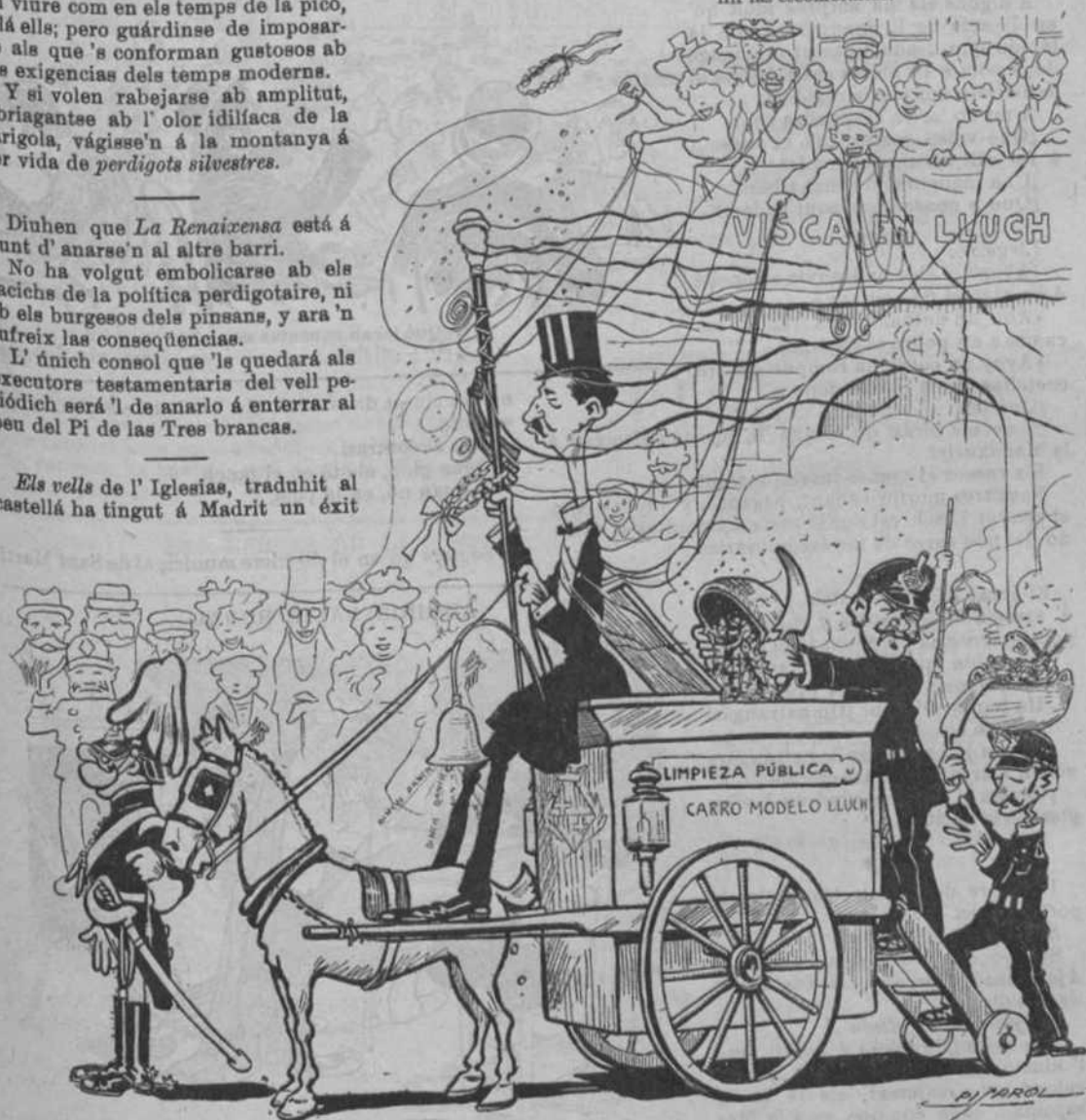
—No, senyors: els de Madrid.

Pero es igual: ja poden suposar vostés que no tardarem gayre temps en tenir la *novetat* á casa nostra.

Aquestas modas s'escampan depressa.

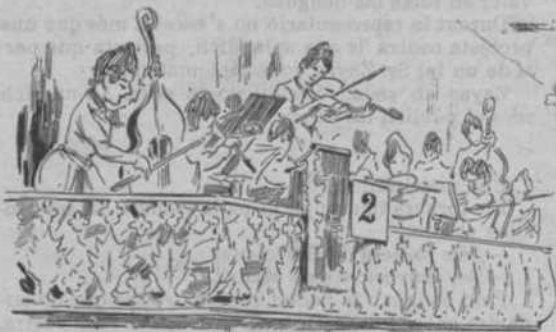
PEL SENYOR LLUCH

L'arcalde tracta de donar solemnitat á la inauguració del nou carro pera recullir las escombrarias.

Ab aixó, un ball d'etiqueta á Bellas Arts, una funció de gala al Liceo y un tiberi de deu duros el cubert al "Colón", la "solemnitat" resultarà completa.

AL CAFE DE NOVEDATS

Quan Madrit vejis que puja 'l ps..
posa las tevas á remullá.

A alguns els ha sorprés molt qu'
en l' acte de la inauguració de la
lápid a que d'ade 'l passat diumenge
dona nom á la plassa de Lesseps hi
assistissin tan pocs regidors.

A mí no 'm va sorprendre gens.

¿Qué volen vostés que hi anessin
á fer allí els nostres edils?

¡Una inauguració sense tiberit..

¿Que 's pensan que aquí badém?

Llegeixo:

«Avans d'ahir un tranvía atropellá
á un xicotet de nou anys.

«Ahir un automòvil va trencar las
camas á un pobre sexagenari.

«Avuy un cotxe ha romput quatre
costellas á una infelís dona.»

¿Qué tal?

¡Y encare dirán de lo que 'ls russos sufren á
la Mandxuria!

Els russos al menos moren matant.

Nosaltres morim callant, pagant... y veyent com
el senyor Lluch vol donar certa solemnitat al estre-
no del nou carro de las escombrarias.

El jarat calificador dels projectes
d' arreglo de Barcelona y enllás dels
pobles agregats ha donat ja el fallo.

Y sembla qu' es un extranger el
qui s' emporta el primer premi.

¿Ho han sentit, eh? ¡Un extranger!
Aixís se comença.

Per ara ja tenim que 'ls extrangers
venen á arreglarnos las ciutats.

¡Veyám si després vindrán á arre-
glarnos la nació!

..

Un altre dels projectes premiats
porta aquest curiós lema:

Sos peus en la escuma..

Suposo que no s' den referir al
Ajantament, porque, si fos aixís,
deuria dir:

Sos peus en la galleda..

Més aviat m' inclino á creure que
l' alusió va dirigida als peus de Bar-
celona, que realment, els té en la
escuma... cada cop que va á la Mar
Vella y s' assenta á la platja.

Fóra d' aquesta preciosa ocasió, la

—¿Qué tocan aquestas noyas?
—Miri... el dos.

nostra ciutat dista molt de tenir-hi els peus en la
escuma.

Ben al contrari.

Quan plon, els té en el fanch.

Y quan nó, en la pols.

«Sembla qu' en el districte municipal de Sant Martí

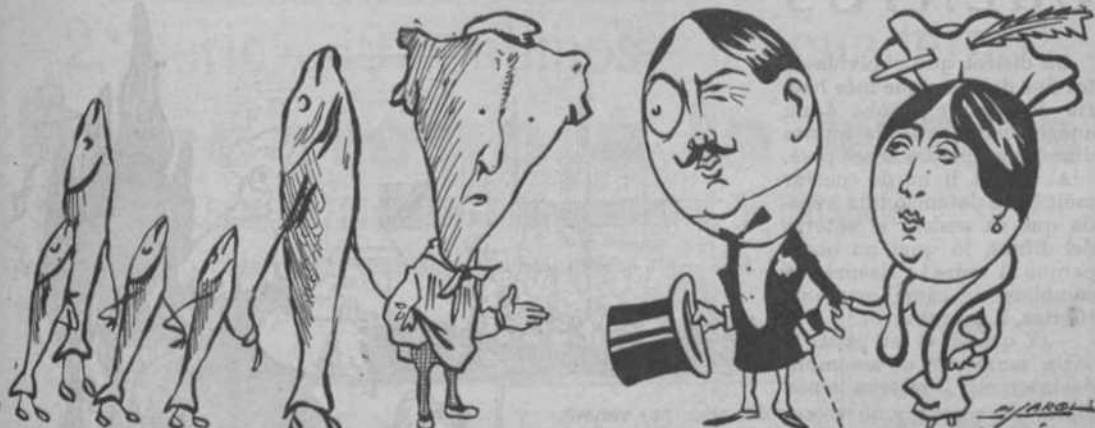
ADMINISTRACIO RURAL

—Senyor batlle, els regidors fa un' hora que l' esperan per celebrar
sessió.

—Digals que no hi puch anar, qu' estich molt ocupat... jugant al tatl.

VISITAS DE QUARESMA

—¿Cómo están l' Ou y la Trueta?
—Per ara no 'ns fa mal res.

—¿Y l' Bacallá y l' Arengada?
—A las ordres de vostés.

s' hi ha descobert un xanxullo considerable en el ram de beneficencia.

Sembla que l' arcalde n' está enterat.

Y fins sembla que ha manat obrir una informació.

¡Una informació!.. Es a dir un procediment perquè, després de molt enrahonar, no s' pugui sapiguer ré.

De totes maneres, vostés prenguin assiento y esperinse. Quan la informació sigui acabada, ja 'ls avisaré.

En vista de la miseria que reyna y de la sequedat que assola els camps, el Govern ha enviat a Barcelona...

¿Qué dirían?

¿Un cargament de blat? ¿Un remat de bous? ¿Una grossa quantitat pera empendre obras públicas?..

No, senyors: ha enviat... una comissió d' investigadors d' Hisenda.

—Veji aquest malalt, doctor: está molt débil fa dias.

—¿Débil? Ja l' arreglaré.

—¿Qué li donará?

—Sangrías.

En un tribunal:

—Acusat—diu el president.—Tinch el gust de saludarlo... Ja l' reconech, ja l' reconech...

—L' acusat.—Ho crech molt bé que 'm reconeix: no tothom té la sort que té vosté d' engreixarse de aquest modo, desde l' última vegada que 'ns varem veure.

EPIGRAMAS

A un borratxo li preguntan:

—¿Quín' hora es? ¿Es la una ara?

Y aquest rondinant contesta:

—No sé si es la una... ó l' altra.

—¿Qué s' ha fet de la María?

—Serveix a un tal senyor Plá.

—Si crech que la despatxá porque per res li servia...

—¿Per qué no 't casás, Ramón?

—¿Que tens por de pendre mal?

—Tu ho ends vinas... com que m' han de tirar trona avall.

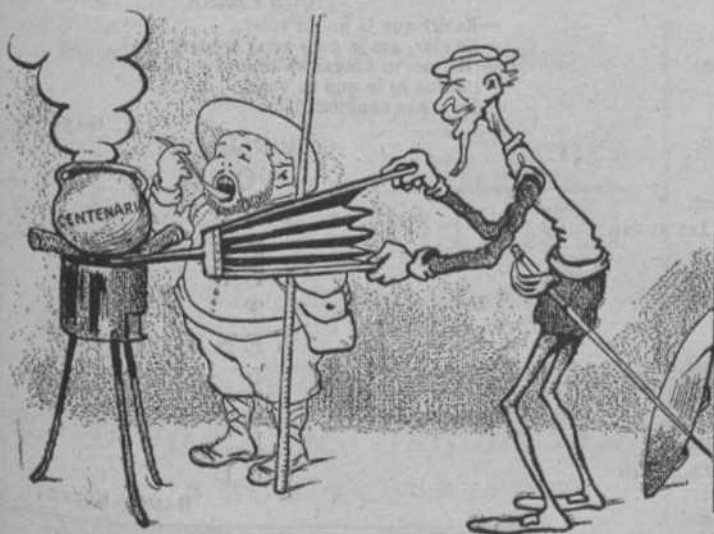
—No es tan lluny com dius la Rus (deya un noyet de vuyt anys [sia, al seu pare). Ara l' he vista que anava a dalt de caball.

—¿Sent dijous sant, Vilagut, traballas?.. Si en aquest día Deu es mort...

—¡Mort! No ho sabia... Puch dir que primé he sabut la mort que la malaltia.

J. MORET DE GRACIA

ELS HEROES DE LA FESTA

—¿Qué tal, Sanxo?

—¡Deu n' hi doret! Sospito que quan será cuyt, no anirá del tot malament.

QÜENTOS

Un distret, que s' olvida de tot fins dels fets que més hauria de recordar, troba a un amic, que fa cosa de quinze dies que va perdre al seu pare.

Al distret li ha de constar molt bé la defunció tota vegada que va assistir al enterro del difunt, lo qual no obsta perquè al veure'l y després de canbiats els cumpliments de rúbrica, li preguntí:

—¿Y qué tal el teu papá?

Un moviment de assombro del interpelat li retorna la memoria de repent, y no volent donarse per vensut, arregla la frase en la següent forma:

—¿Y qué tal el teu papá?...¿Continúa mort, veritat?

En una tertulia de cassino.

Un jove de la goma, que ha fet tronar y ploure, se sent completament desillusionat, y diu:

—Senyors: estich resolt. Lo qu' es desd' ara renuncio per sempre més al amor... y 'm caso.

XARADAS

I

¿Te 'n recordas d' aquell día
Dos-quart bella, en que jo 't deya
que no sabia 'l que 'm feya
que per ta *hiu-quart* me moria?

¿Te 'n recordas que al tornar
a *hiu-segona* de passeig
al costat d' aquell safreig
un petó 't vareig donar?

Per *quart-quart* coincidencia,
ens va sorprende ta mare
contantho al punt a ton pare,
quí va perdre la paciència,
despedintme en 'quell moment;
ja may més ens hem parlat,
tú ets *tot*, y jo soch casat,
del que 'n tinch gran sentiment.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

II

ACCIDENT DEL TRABALL

—¿Que t' has fet mal a la tres,
Total?

—Sí.

—¡L' hem feta bona!..
No t' espantis, no ha estat res...
Si has perdut fins l' *hiu-segona*.
¿Com t' ho has fet?

—Ab els telés.

ALI-FOIX, el Vell

ANAGRAMA

Fa uns quants días qu' he total
que la noya de 'n Bernat,
(la promesa de 'n Marsal)
sembla que *tot* s' ha tornat.

F. VIRGILI R.

SANT JOSEPH Y 'LS XIPRERS

—Resignemnos, noys, que ara sembla que aixó es moda: als uns els prenen el pèl, als altres els prenen el número... A nosaltres ens han pres el nom.

TRENCA-CLOSCAS

J. LLATAS

SOLTÉ

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas
el títul de una funció francesa, traduhida al catalá.

CHOPS

CONVERSA

—Es dir que ja no 'm vols?..
—Es clar, ara ja deus estar content...
—¡Be, no 'm vingas ab brochs!
—¿Quina es la que tu vols?..
—Tu l' has anomenada.

A. GAYA

GEROGLÍFICH

¿Q
A A A
P
U U U
T
N E N
5
3
P
U U U

RAMÓN FELEZ

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

2.ª serie—30 céntimos—1.er cuaderno
Barcelona á la vista

ALBUM DE FOTOGRAFÍAS DE LA CAPITAL DE CATALUÑA

Acaba de ponerse á la venta el

30
céntimos
Provincias, 35

1.er cuaderno

EN PRENSA EL

2.º cuaderno de

BARCELONA Á LA VISTA

J. PUIG Y FERRETER

LA DAMA ALEGRA

Ptas. 2

GUY DE MAUPASSANT

Las hermanas Rondoli

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

GUIMERA

POESIAS

Ptas. 4

COLECCION DIAMANTE (edición López)

TOMO 93

MUJERES DE PARÍS

Ptas. 0'50

Próximamente aparecerán de esta importante colección

los tomos 94 y 95

Obras menores de Cervantes

Montserrat á la vista

GUÍA-ALBUM

DE LA FAMOSA MONTAÑA CATALANA

Ptas. 2

LA CIUDAD DE BARCELONA

* GUÍA LOP *

ITINERARIOS PRÁCTICOS — Ptas. 2

Próximamente aparecerá

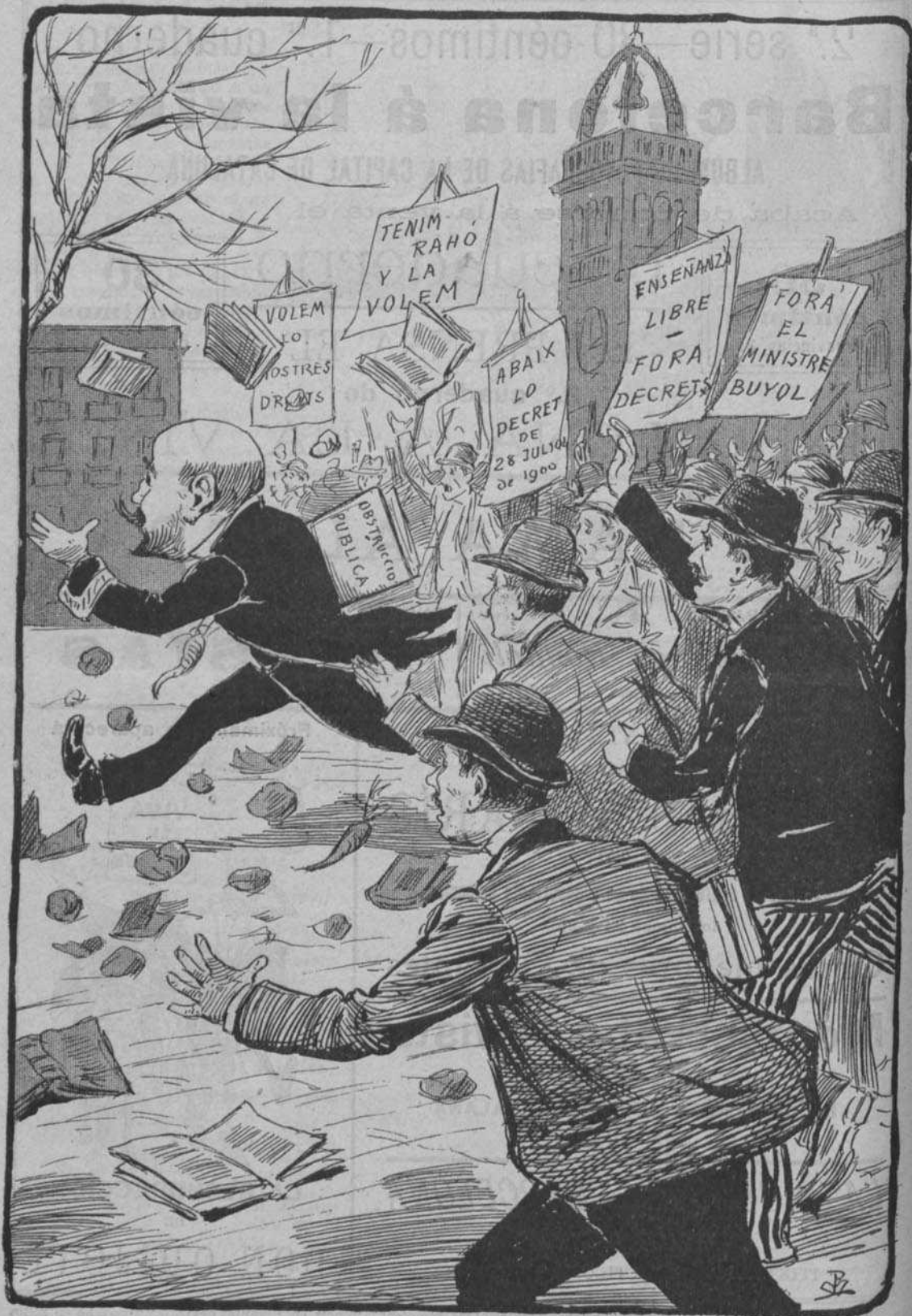

LA RESURRECCION
DE

DON QUIJOTE

NOTA.—Tot hom que vulga adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en llibrassos del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviis, si no 's remet ademés un ral perá certíficat. Als corresponents se 'ls otorgan rebuixas.

REVOLUCIO ESTUDIANTIL

Quan las rahons no serveixen
y l'abús es evident,

un plat de tronxos y pitos
no hi sol anar malament.